

อรุณ

หอมกลิ่นรณจวน อวลกลิ่นเสน่หา

2

国色生香

เชียวเจียเหริน 笑佳人

เขียน

หงเซียง

แปล

การอ่านดีจากรากเหง้าชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน หอมกลิ่นัญจวนอวลกลิ่นเสน่ห์หา 2 พร้อมให้ทุกท่านติดตามความสนุกต่อแล้วค่ะ เป็นอย่างไรกันบ้างคะ กับนางเอกของเรา เมื่อได้โอกาสกลับมาแล้ว ก็หวังเพียงให้ได้อยู่กับมารดาและน้องชายอย่างสงบสุข ไม่ขอข้องเกี่ยวกับคนที่เคยทำร้ายตนในชาติก่อนอีก

แต่เหมือนสวรรค์จะไม่เข้าข้าง เพราะไม่ว่าพยายามหนีเท่าไร ก็หนีไม่พ้น ยิ่งหนียิ่งเจอ ยิ่งหลบเลี่ยงอีกฝ่ายก็ยิ่งเข้าหา น่าปวดหัวแทนนางเอกของเราจริงๆ เลยค่ะ และสิ่งที่นางเอกของเราต้องเผชิญไม่ได้มีแค่นี้ละสิคะ ทั้งความสัมพันธ์ฉันพี่น้องที่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะคิดเกินเลย ความรักที่ไม่เคยจะสมหวังเลยสักครั้ง ซ้ำยังต้องระวังตัวจากคนที่ประสงค์ร้ายอีก

ความสัมพันธ์อันยุ่งเหยิงและเรื่องราวเหล่านี้จะเป็นอย่างไร นางเอกของเราจะเอาคืนคนที่เคยทำให้นางต้องเจ็บช้ำในชาติก่อนได้หรือไม่ เชิญคุณผู้อ่านทุกท่านติดตามและลุ้นไปด้วยกันในหน้าถัดไปได้เลยนะคะ

๐๕๘

งานวิวาห์ของกิ่งฟาง เดิมกำหนดไว้ปีที่แล้ว แต่เพราะสงครามทำให้ล่าช้า จึงเปลี่ยนเป็นวันที่เก้าเดือนห้า

แม้อองค์หญิงตวนฮู่จะถูกช่งเจียหิง แต่ชอบพี่หญิงใหญ่ของตนมากนัก จึงตามติดข้างกายฮองเต้เซวียนเต๋อ ออกอ่อนอยู่นาน ในที่สุดฮองเต้เซวียนเต๋อก็รับปาก อนุญาตให้นางไปพักที่จวนเว่ยกั๋ววงสามคืน วันที่เก้าส่งตัวเจ้าสาวเสร็จค่อยกลับวังหลวง องค์หญิงตวนฮู่ดีใจเป็นที่สุด หอบสัมภาระที่เตรียมไว้ล่วงหน้าไปจวนเว่ยกั๋ววงทันที ดุจนกคีรีบินบินออกจากกรง

ที่จริงคนที่องค์หญิงตวนฮู่อยากเจอมากที่สุดคือกั๋วเซียว แต่กว่าเขาจะได้หยุดก็ตั้งวันที่แปด องค์หญิงตวนฮู่จึงต้องหาเรื่องสนุกด้วยตนเอง นางอยู่อย่างเรียบร้อยได้วันเดียว วันที่เจ็ดก็จัดแจงจะไปเที่ยวเล่นในสวนดอกไม้ กิ่งฟางไถล่อกรรไกรออกมาอยู่รอบรอบ เหลือช่วงวัยเด็กสาวที่เป็นอิสระเพียงวันนั้นวันเดียวแล้ว จึงอยากอยู่กับน้องสาวทุกคน ฉะนั้นแม้รู้ว่าองค์หญิงตวนฮู่เข้ากับช่งเจียหิงไม่ได้ ก็ยังเสนอให้เรียกช่งเจียหิงมาด้วยพร้อมให้องค์หญิงตวนฮู่รับปากว่าจะไม่รังแกอีกฝ่าย

องค์หญิงตวนฮู่ให้เกียรติพี่หญิงใหญ่ จึงได้แต่รับปากอย่างไม่เต็มใจ

คุณหนูสายตรงสามคนของตระกูลแก้ว ซึ่งเจียหนิงกับองค์หญิงทวนฮุ่ย รวมถึงถานเซียงอวี่ที่พักที่จวนเว่ยกั้วกงเป็นเวลาหนึ่งคืน เด็กผู้หญิงทั้งหมดหกคนรวมตัวกันได้ตื่นไหวเก่าแก่หลายต้นเล่นปิดตาคลำทาย หลังจากเล่นไปสามรอบก็ถึงคราวองค์หญิงทวนฮุ่ยเป็นคนคลำ แม่้องค์หญิงทวนฮุ่ยคือรั้นหยิ่งผยอง แต่เมื่อได้อยู่ร่วมกับพี่น้องมากขนาดนี้อาจหาโอกาสได้ยาก นางก็เล่นเต็มที่ ปิดตาด้วยผ้าสีดำ หลับตานับหนึ่งถึงสิบ ได้ยินเสียงฝีเท้าที่อยู่ใกล้ๆ หยดลงก็ยื่นมือออกไปเริ่มคลำ

ถึงฟางอยู่ใกล้นางมากที่สุด กลั่นหายใจอย่างตื่นเต้น ส่วนซึ่งเจียหนิงซ่อนตัวอยู่ข้างถึงฟาง เดิมทีนางถึงฟางต้องถูกจับได้แน่ ไม่นึกว่าแขนขององค์หญิงทวนฮุ่ยคลำซ้ายคลำขวา แอวของพี่ถึงฟางกลับไม่รู้ ว่าอ่อนขนาดนั้นได้อย่างไร โกงไปข้างหลังตั้งมาก เอาจุดจุกตอกกบฏปูยีนนิ่งอย่างมั่นคง ไม่ได้ขยับฝีเท้า

องค์หญิงทวนฮุ่ยจึงพลาดโอกาสนี้ไปต่อหน้าต่อตา เดินเบี่ยงมาหาซึ่งเจียหนิง

ซึ่งเจียหนิงอยากหลบ แต่ยังไม่ทันงอตัวลง องค์หญิงทวนฮุ่ยพลันคลำไปทางซ้าย ตะแคงไหล่ของนางพอดี ซึ่งเจียหนิงสีหน้าขมขื่น เป็นไปตามที่คาดไว้ องค์หญิงทวนฮุ่ยลองคลำไปหน้าของนาง เพิ่งคลำสองครั้งมุมปากก็โค้งขึ้น ยิ้มพูดเสียดสีนิดหน่อยว่า “อ้วนขนาดนี้ นอกจากพี่เจียหนิงยังจะมีผู้ใดอีก”

พูดจบพลันดึงผ้าสีดำออก พอเห็นซึ่งเจียหนิง องค์หญิงทวนฮุ่ยก็ยิ้มกว้างขึ้น

ซึ่งเจียหนิงยอมรับชะตากรรมเป็นคนคลำ ทว่าเพิ่งปิดตาด้วยผ้าสีดำเสร็จ สวนด้านหลังจวนไช้อว่องที่อยู่ข้างกันพลันแว่วเสียงไซโยห์ร่ำองราวกับเร็นเร็งกันยิ่งนัก ซึ่งเจียหนิงเกิดอยากรู้อยากเห็น จากนั้นได้ยินองค์หญิงทวนฮุ่ยสั่งให้นางกำนัลของนางไปจวนข้างกัน สิบข่าวว่าไช้อว่อง

กำลังทำอันไดยู่ หลังซ่งเจียหิงได้เป็นคนคล้าสองครั้ง นางก้านล็กกลับมาแล้ว หอบหายใจรายงานว่ “องค์หญิง องค์ชายสามให้คนสร้างชิงช้าน้ำ¹ ให้พวกองค์กรักษ์กับกงกงในจวนที่เล่นเป็นแข่งขันกัน องค์ชายสามยังบอกว่าถ้าว้องค์หญิงกับคุณหนูหลายท่านสนใจ ก็สามารบไปชมได้เจ้าคะ”

ซ่งเจียหิงมองจวนไช่ว้องด้วยความตกใจ ชิงช้าน้ำเป็นที่นิยมอย่างมากในแถบเจียงหนาน ทุกปีทางการจะจัดการแข่งขัน ครีกครื้นเช่นเดียวกับการแข่งเรือมังกรในเทศกาลตวนอู² ซาติก่อนซ่งเจียหิงเคยไปดูครั้งหนึ่งก่อนที่มารดาจะเสียชีวิต ความทรงจำยังแจ่มชัดหลังจากนั้นก็ไม่มีโอกาสได้เห็นกับตาอีกเลย ทว่าไช่ว้องกลับสร้างชิงช้าน้ำในจวนอ่องของตน

ช่างรู้จักเสฟสุขเสียจริง ฤดูร้อนเหมาะกับการเล่นสิ่งนี้ไม่ใช่หรือ ซ่งเจียหิงอยากไปดูเหลือเกิน แต่จะไปได้หรือไม่ขึ้นอยู่กบความต้องการขององค์หญิงตวนอู๋

“น้องสาว พวกเรารีบไปเถิด ข้าไม่ได้เห็นชิงช้าน้ำมานานแล้ว ครั้งก่อนคล้ายจะเมื่อปีนั้นที่อายุสิบขวบ” อวีนฟางกอดแขนขององค์หญิงตวนอู๋ไว้เป็นคนแรก พูดอย่างตื่นเต้นดีใจ

องค์หญิงตวนอู๋ก็เป็นคนที่ชอบเรื่องสนุกสนาน ย่อมไปแน่นอนแล้ว อวีนฟางดีใจยิ่งนัก ส่วนหลันฟางที่รอให้ถึงฟางออกเรือนแล้วตน

¹ เป็นหนึ่งในกีฬาทางน้ำของคนจีนสมัยโบราณ ที่นำการกระโดดน้ำและการแกว่งชิงช้ามารวมกัน วิถีเล่นคล้ายกีฬากระโดดน้ำในปัจจุบัน โดยจะตั้งชิงช้าไว้บริเวณหัวเรือ ตอนไกวชิงช้าจะมีเสียงกลองดังประกอบด้วย เมื่อไกวจนชิงช้าขึ้นสูงไปอยู่ในระดับเดียวกันกับคานด้านบนแล้ว ก็จะดีลังกาลงไปในน้ำ

² เทศกาลเดือนห้า หรือเทศกาลขนมจ้าง ตรงกับวันที่ห้าเดือนห้าตามปฏิทินจันทรคติจีน ตามตำนานเล่าว่า กวีรักชาตินามชวีหยวนกระโดดน้ำตายเพราะน้อยใจที่จักรพรรดิเชื่อกคนผิด ชาวบ้านซึ่งต่างรักและศรัทธาในตัวเขาจึงโยนขนมจ้างลงแม่น้ำเพื่อไม่ให้ปลากินศพ เพราะต่างพายเรือไปช่วยเขา จึงทำให้เกิดเป็นประเพณีไหว้ขนมจ้างและการแข่งเรือมังกรมาจนถึงปัจจุบัน

ก็ต้องหมั่นหมายนั้นค่อนข้างโหยหา รู้ว่าพี่สาวคนโตไม่ไปแน่นอน จึง
จูงมือน้อย ๆ ของช่งเจียหนิง องค์กรหญิงทวนสู่เห็นแล้วส่งเสียงฮึดฮัด
ไม่ได้พูดอันใดก็เดินนำหน้าไป โดยถนัดเชิงอวี้เดินตามไปเป็นคนแรก

ถึงฟางบอกให้พวกน้องสาวไปเล่นอย่างสบายใจ นางจะไปบอกให้
พวกผู้ใหญ่ทราบ งานรื่นเริงเช่นนั้น ถ้าไม่ใช่เพราะใกล้จะออกเรือน นาง
ย่อมไปด้วยแน่นอน

หลินชื้ออยู่กับสุหยินผู้เฒ่าก๊วที่เรือนข้างจีน แม่เกอร์นอนหลับ
อยู่บนตั่ง ขาวผ่องอวบอ้วนดุจเทพบุตรน้อย ฟังถึงฟางพูดจบ หลินชื้อ
ก็เลิกคิ้วอย่างแปลกใจ สุหยินผู้เฒ่าก๊วนั่งอึ้ง จากนั้นส่ายหน้าพลางยิ้มแล้ว
พูดว่า “องค์กรชายสามช่วง...” ไม่สนใจเรื่องราวภายนอก สนใจแต่อิสระเสรี

แต่สองแม่สามีลูกสะใภ้แค่แปลกใจ ไม่ได้คิดว่าคุณหนูหลายคน
ไปทางนั้นจะมีอันใดไม่เหมาะสม

จวนโช้วอ๋อง

ช่งเจียหนิงกับคุณหนูคนอื่น ๆ รีบไปที่สวนด้านหลังจวนอย่างแทบ
รอไม่ไหว ยังไปไม่ถึงริมทะเลสาบก็เห็นเรือล่องแม่น้ำจอดอยู่บนผืนน้ำ
กว้างใหญ่แต่ไกล ตรงหัวเรือตั้งชิงช้าที่สูงยิ่งกว่าหลังคาบ้าน ชั้นที่น้อย
ผู้หนึ่งกำลังแกว่งไกวไปข้างหน้าข้างหลังที่ ชั้นที่น้อยยิ่งไกวยิ่งขึ้นสูง
เด็กหญิงหลายคนเห็นแล้วอดหยุดดูไม่ได้ จากนั้นเมื่อแท่นเหยียบชิงช้า
ขึ้นไปสูงจนอยู่ในระดับเดียวกับคานข้างบน ชั้นที่น้อยก็ปล่อยมือกะทันหัน
กอดขาตีสั่งการร่วงลงไปทางผิวทะเลสาบ!

ช่งเจียหนิงกำสาบเสื้อไว้แน่นพลางนบอย่างเจี๊ยบ ๆ หนึ่งรอบ
สองรอบ ตีลังการอบที่สามยังไม่เสร็จสิ้น ชั้นที่น้อยก็ร่วงลงไปบนน้ำแล้ว
ชั้นล่างของเรือล่องแม่น้ำแว่วเสียงร้องไห้โยเยแผ่วเบา เห็นได้ชัดว่าไม่ดังเท่า
เสียงร้องไห้โยเยเมื่อครู่ แน่สิ! ตีลังกาได้สองรอบ น้อยไปหน่อย เพียงแต่

กล้าขึ้นไปโล้ชิงช้าก็คู่ควรให้คนเคารพเลื่อมใสมากแล้ว พอเผยหน้ามองชิงช้าสูงเสียดฟ้านั้น ช่งเจียหิงไม่กล้าปีนขึ้นไปแน่

องค์หญิงตวนฮฺยเดินนำหน้าต่อไป หลังจากนั้นไม่นานเด็กหญิงทั้งห้าก็มาถึงหน้าศาลากลางน้ำ

ช่งเจียหิงเงยหน้า เห็นโชว์อ่องที่สวมเสื้อคลุมฤดูร้อนสีฟ้าอ่อน นั่งหันหลังให้พวกนางอยู่กลางศาลากลางน้ำที่กว้างขวางสว่างไสว นอกจากเจ้านายแล้ว มีเพียงผู้กองกงยืนรับใช้อยู่ฝั่งหนึ่ง เมื่อเห็นพวกนาง ผู้กองกงกระตือรือร้นอย่างกับโชว์อ่อง จากนั้นรีบเดินสองสามก้าวเข้ามาทำความเคารพองค์หญิงตวนฮฺย

องค์หญิงตวนฮฺยโบกมือ เดินตรงเข้าไปในศาลากลางน้ำ ยิ้มทักทายโชว์อ่องว่า “พี่สามช่างมีรสนิยมนัก คิดหาวิธีผ่อนคลายอารมณ์ที่ดีเช่นนี้ได้” นางนั่งอย่างเป็นธรรมชาติบนที่นั่งริมศาลาฝั่งหนึ่งในศาลากลางน้ำ ลืมไปนานแล้วว่าตนเคยพูดจาไร้มารยาทกับพี่สามที่พูดติดอ่างที่จวนอ่องแห่งนี้

จ้าวเหิงมองนางแวบหนึ่ง ก่อนยิ้มเฉยเฉย ไม่ได้ตอบรับ

“เชิญคุณหนูทั้งสองท่าน” ผู้กองกงยิ้มพูดกับช่งเจียหิงและอีกสามคน

ถ่านเซียงอวี่อายุมากที่สุดในบรรดาสี่คน แต่ฐานะของนางไม่ยิ่งใหญ่เท่าคุณหนูตระกูลกัว ดังนั้นจึงไม่กล้านำหน้า คุณหนูรองหลันฟางมองถ่านเซียงอวี่ พยักหน้าให้ผู้กองกง จากนั้นพาสามสาวเดินไปฝั่งของโชว์อ่อง ก็หันมาทำความเคารพ “ขอบคุณท่านอ่องที่เชื่อเชิญด้วยความเมตตา พวกเราพี่น้องร่ายกายต้องรบกวนแล้ว”

จ้าวเหิงมองไปข้างหน้า พูดเพียงว่า “นั่ง”

หลันฟางส่งสายตาให้ช่งเจียหิงและอีกสองคน สี่สาวเดินก้าวเท้าสั้นๆ ไปนั่งฝั่งขององค์หญิงตวนฮฺย เรียงลำดับตามอายุ เดิมทีช่งเจียหิงสมควรนั่งข้างหลังอวี่นฟาง แต่นางเพิกยกเท้าขึ้น ถ่านเซียงอวี่กลับแย้ง

ตำแหน่งนั้นไป นั่งแล้วประคองแขนของอวินฟางมองไปข้างหน้า บริเวณ
ที่จำวเหิงนั่งอยู่คือจุดชมที่ดีที่สุด อีกสองฝั่งล้วนต้องเอียงศีรษะมอง

ซ่งเจียหิงไม่ชอบถานเซียงอวี่นิดหน่อยเพราะเรื่องเล่นว่า
ครั้งก่อน ยามนี้ไม่ว่าอีกฝ่ายจงใจหรือไม่ ซ่งเจียหิงก็ไม่อยากเข้าไปใกล้
มากเกินไป จึงจ้องเท้าถอยหลังหนึ่งก้าว ห่างจากถานเซียงอวี่ครึ่งก้น
ถึงนั่งลง ศีรษะของสองฟางกับหนึ่งอวี่ที่อยู่ข้างหน้าเอียงเข้าข้างใน ส่วน
ซ่งเจียหิงพบกับพนักที่นั่งริมศาลาแล้วมองออกไปข้างนอก

คุณหนูทั้งห้าคนดูเหมือนกำลังชมชิงช้าน้ำ แต่สายตาของถานเซียงอวี่
กลับแอบลอยไปทางไชวอ่องที่อยู่บนเก้าอี้ข้างๆ กัน ครั้งก่อนไม่ได้อ้อม
กำแพงของจวนไชวอ่องด้วยซ้ำ เดิมทีนางลืมนึกคิดจะเป็นชายาอ่อง
ไปแล้ว แต่วันนี้โอกาสบังเอิญเข้ามาพอดี ซ้ายยังอยู่ใกล้ไชวอ่องขนาดนี้
ด้วย ความปรารถนาของถานเซียงอวี่จึงพินิจอีกครั้ง

แต่จะทำให้ไชวอ่องสังเกตเห็นได้อย่างไรกัน

ถานเซียงอวี่แอบไคร่ครวญ ลมทะเลสาบพัดมาจากนอกศาลา
กลางน้ำ ปอยผมข้างหูพะยิบพะยิบจนนางคันยุบยิบ ถานเซียงอวี่ฉวยมือ
ทัดปอยผมไปข้างหลัง ในขณะนี้เองสมองของนางพลันโลดแล่น เกิด
ความคิดขึ้นมา ถานเซียงอวี่หยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดเหงื่อ จากนั้น
ปล่อยมือคล้ายไม่ได้ตั้งใจ ผ้าเช็ดหน้าสีขาวที่ปักลายผีเสื้อสีชมพูบินอยู่
เหนือดอกไม้โน้นจึงลอยตามสายลมไปตรงกลางศาลากลางน้ำแล้วร่วงลง
บนพื้น ก่อนขยับไปข้างหน้าอีกระยะหนึ่งจนหยุดอยู่ที่ข้างเท้าของไชวอ่อง
โดยบังเอิญ

ถานเซียงอวี่ใจเต้นรัว ผ้าเช็ดหน้าลอยไปจริงด้วย หรือว่านางกับ
ไชวอ่องจะเป็นคู่ชะตาฟ้าลิขิต

โอกาสเช่นนี้หาได้ยาก ถานเซียงอวี่จึงลุกขึ้นทันที เดินไปตรงหน้า
ไชวอ่องอย่างเชื่องช้า ก้มหน้าทำความเคารพ หน้าแดงพุทว่า “ข้าพเจ้าน้อย

“ไม่ระวังทำผ้าเช็ดหน้าปลิว ระวังท่อน่องแล้ว ท่อน่องโปรดอภัยด้วย”

นางอายุสิบหกปีแล้ว สวมเสื้อคลุมยาวสีแดงอมชมพูประดับดอกไม้ ขยับให้ผิวขาวราวหิมะแวววาวสดใส แต่ท่าทางในยามนี้ของถ่านเซียงอวี่ปรากฏเพียงในสายตาของผู้กองเท่านั้น ส่วนจ้าวเหิงหลูบตาลงตั้งแต่ถ่านเซียงอวี่ขยับเข้ามาแล้ว เมื่อนางพูดจบ เขาก็มองผ้าเช็ดหน้าที่อยู่ข้างเท้า และลุกขึ้นทันที

องค์หญิงตวนฮุ่ย ช่งเจียหนิง และสองสาวพากันมองมาทางนี้ บ้างก็แปลกใจ บ้างก็คล้ายคิดบางอย่าง

สายตาของจ้าวเหิงกวาดผ่านพวกนางทีละคน ก่อนสบกับดวงตาเมลิ็ดซึ่งที่ปริสุทธ์สุกใสของช่งเจียหนิง เขาเฝ้าปากพูดว่า “พวกเจ้าชมเถิด”

จากนั้นเดินจากไป

ผู้กองจะตามไปด้วย แต่เห็นสายตาดอกใบ้ของเจ้านายจึงอยู่ที่ศาลากลางน้ำต่อ

องค์หญิงตวนฮุ่ยไม่ได้รู้สึกชอบหรือไม่ชอบถ่านเซียงอวี่ แต่นางมีความสุขกับการเหน็บแนมผู้อื่นตั้งแต่เด็ก มองถ่านเซียงอวี่ที่หน้าซีดกัมกับผ้าเช็ดหน้า องค์หญิงที่เคยเห็นลูกไม้โน้มไม่ถ่วงซึ่งสนมวังหลังใช้แย่งชิงความโปรดปรานมานานแล้วนั้น แม้เพิ่งอายุสิบสองปี แต่จะมองความคิดมักใหญ่ใฝ่สูงของถ่านเซียงอวี่ไม่ออกได้อย่างไร

“พี่เซียงอวี่ ไยท่านจึงไม่ระวังเช่นนี้เล่า” องค์หญิงตวนฮุ่ยพูดคล้ายมีความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่น “ข้าจะบอกให้นะ พี่สามของข้าไม่ชอบให้คนแปลกหน้าเข้าใกล้ที่สุด ผ้าเช็ดหน้าของท่านกลับไปทางเขาเสียได้ ดูลิ เขาโมโหจนเดินไปแล้ว”

ถ่านเซียงอวี่ได้ยินแล้วหน้าซีดยิ่งกว่าเดิม

องค์หญิงตวนฮุ่ยยิ้มเยาะ เท้ากางชมพวกชั้นที่น้อยไร้ซึ่งข้าต่อไป

ชิงช้าน่าชม แต่ถ่านเชียงอวีเป็นแขกของจวนเว่ยกั้วกง ยามนี้นาง
ล่องเก็นไชว้อ่องจวนน่าอัศจรรย์ หลั่นฟางเมินเฉยได้ไม่เท่าองค์หญิงตวนฮุ่ย
มองถ่านเชียงอวีอย่างซับซ้อน ก่อนส่งสายตาให้วีนฟางกับช่งเจียหนิง
แล้วลุกขึ้นพูดกับองค์หญิงตวนฮุ่ยว่า “น้องสาวดูไปเถิด พวกเราขอตัว
ก่อน”

องค์หญิงตวนฮุ่ยไม่พอใจแล้ว จับแขนของหลั่นฟางไว้พลาง
กระซิบว่า “ให้นางกลับไปเอง พวกท่านอยู่กับข้า”

หลั่นฟางส่ายหน้า ทว่าวีนฟางอยากอยู่ต่อ กะพริบตาพร้อมยิ้ม
ดีใจก่อนจะกลับไปนั่งข้างองค์หญิงตวนฮุ่ย ส่วนองค์หญิงตวนฮุ่ยกอด
อีกฝ่ายไว้ทันที หลั่นฟางจนปัญญา ได้แต่ใช้สายตาดูช่งเจียหนิง
ยามแรกช่งเจียหนิงมองไม่ออกว่าถ่านเชียงอวีตั้งใจเข้าใกล้ไชว้อ่อง แต่ด้วย
การพูดฉีกหน้าขององค์หญิงตวนฮุ่ย นางก็เข้าใจแล้ว เมื่อนึกถึงใบหน้า
ด้านข้างที่เย็นชาของจ้าวเหิง ช่งเจียหนิงก็ไม่กล้าอยู่นาน เลือกจากไป
พร้อมกับหลั่นฟางและถ่านเชียงอวี

ผู้กองกร้อนใจแต่ก็หาข้ออ้างไม่ได้

ช่งเจียหนิงกับสองสาวเดินไปครึ่งทาง พลันตกใจเมื่อเห็นไชว้อ่อง
ยืนเฝ้ามือโพล่หลังอยู่ใต้ต้นไม้ดอก เห็นพวกนางแล้ว ไชว้อ่องมีสีหน้า
เรียบเฉย

สามสาวคารวะอำลา ขณะที่กำลังจะจากไป จ้าวเหิงกลับพูดขึ้นมา
ว่า “เจ้า อยู่ต่อ”

ช่งเจียหนิงตกใจ เมื่อหันหน้ามา ท่านไชว้อ่องที่อยู่ฝั่งตรงข้าม
ก็กำลังมองนาง...

คำว่า ‘อยู่ต่อ’ วงโซวอ่อง ช่งเจียหนิงได้ยิน ถานเซียงอวี้ก็ได้ยิน
ใจเต้นรัวทันที เมื่อครุ่นนางคิดจะดึงดูโซวอ่อง แม่โซวอ่องไปแล้ว แต่
อาจจะไม่โกรธก็ได้ เขาอาจสังเกตเห็นนางแล้ว เพียงแต่นึกไม่ออกว่า
สมควรทำความรู้จักกับนางอย่างไร เหตุที่ยืนอยู่ที่นี้คนเดียวมานานขนาดนี้
ยามนี้ก็เพื่อเรียกให้นางอยู่ต่อใช่หรือไม่

ถานเซียงอวี้หันหน้าแดงหันหลังกลับมา แต่เห็นเพียงนัยน์ตาสีดำ
ที่ทำให้คนมองไม่ออกดูเหมะหมอกของโซวอ่องนั้นกำลังมองช่งเจียหนิง
หัวใจที่เต้นตึกตักของถานเซียงอวีนั่งลงไปในชั่วพริบตา
เพียงแต่เหตุใดโซวอ่องต้องเรียกให้ช่งเจียหนิงอยู่ต่อ
ช่งเจียหนิงก็ไม่มีคำตอบ นางมองท่านอ่องผู้หล่อเหลาที่อยู่ฝั่ง
ตรงข้าม สายตาเต็มไปด้วยความสงสัย

หลันฟางกับถานเซียงอวียิ่งเดาไม่ออก คนหนึ่งเป็นท่วงน่องสาว
อีกคนทั้งอัปายทั้งริษยา สองคนรออยู่ชั่วครู่พร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย
คล้ายว่าอีกประเดี๋ยวโซวอ่องก็จะตอบ แต่ท่านอ่องคนนั้นพูดจบก็หัน
มองไปข้างหน้า เห็นได้ชัดว่าจะไม่อธิบาย ช่งเจียหนิงอดตื่นตระหนก
ไม่ได้ หลันฟางส่งสายตาไปลอบใจน่องสาว ก่อนพาถานเซียงอวี้จากไป
อย่างรู้จักราวตัว

โซวอ่องไม่สนใจในลาภยศ แต่ก็ไม่เคยได้ยินชื่อเสียงในทางไม่ดี
หลั่นฟางไม่คิดว่าน้องสาวจะตกอยู่ในอันตราย

กระทั่งพวกนางเดินไปไกลขึ้นเรื่อย ๆ เกรว้างค่อย ๆ ลับตาไป
โซวอ่องก็ยังไม่ส่งเสียง ช่งเจียหนิงแอบเหลือบมองพุ่มไม้เขียวที่ดึงดูด
สายตาของบุรุษ กลับไม่พบสิ่งใดที่ควรค่าให้มองเป็นพิเศษ เสียงของหนัก
ตกน้ำอันชัดเจนแว่วมาจากผิวทะเลสาบอีกครั้ง ตามมาด้วยเสียงร้องไห้โย
เสียงคนทำให้นางเกิดความกลัว ช่งเจียหนิงกำมือ ถ้ามองอย่างไม่แน่ใจว่า
“ท่านอ่อง ท่าน...”

“น้องชาย กินผลซึ่ง¹?” จ้าวเหิงหันกลับมา ก้มหน้ามองนาง
สายตาสงบนิ่งดูจลลาร

ช่งเจียหนิงอ้าปากค้างอย่างตกตะลึง เมื่อครู่ฮ้องเต้ในอนาคต
พูดว่าอันใดนะ

ริมฝีปากแดงฉ่ำของนางดูจิงเถา ทำทางตกใจจนเชอช้านั้นดูน่ารัก
ยิ่งนัก จ้าวเหิงมองอยู่เงียบ ๆ ไม่ได้พูดซ้ำ ช่งเจียหนิงเข้าใจแล้ว เมื่อ
นึกถึงน้องชายตัวอ้วนขาวผ่องในเรือน นางก็หัวเราะโดยไม่รู้ตัว “กิน
เจ้าคะ เพียงแต่ยังเคี้ยวไม่ค่อยได้ ได้แต่ถือไว้ดูหน้า”

เมื่อนางหัวเราะ ดวงตาสีดำซึ่งดำลึบยิ่งเปล่งประกาย รวกับ
สายน้ำใสแจ้วระยิบระยับ จ้าวเหิงเบนสายตาออก เชิดคางไปทางสวน
ไปแก้ว “ผลซึ่งในสวน สุกแล้ว”

นี่เป็นเวลาทีผลซึ่งสุกงอม แต่วันก่อนแก้วเขียวช่อกลับมาแล้ว
สองตะกร้า ผลซึ่งเหล่านั้นโถงหลินอวี่นยังกินไม่หมดเลย ทว่าเห็น
ฮ้องเต้ในอนาคตเดินไปทางสวนไปแก้วแล้ว ช่งเจียหนิงจึงไม่กล้าปฏิเสธ
ความหวังดีของเขา เดินตามหลังบุรุษอย่างเงียบ ๆ ในใจแอบดีใจ

¹ หมายถึง เอพริคอต

แทนน้องชาย ได้รับความโปรดปรานจากโชวอ่องตั้งแต่วัยเด็ก เมื่อ
น้องชายเติบโตขึ้น โชวอ่องก็ขึ้นครองราชย์ตั้งนานแล้ว ถ้ายามนั้น
ฮ่องเต้องค์ใหม่ยังจดจำมิตรภาพเล็กๆ น้อยๆ ในยามนี้ได้ น้องชาย
ก็สบายแล้ว...

ฝนกลางวันตลอดทาง จนมาถึงหน้าสวนไปกั้วโดยไม่รู้ตัว

คราวนี้ช่งเจียหนิงถึงพบว่าไม้ผลของสวนไปกั้วปลูกตามฤดูกาล
เก็บเกี่ยว อิงเถาจะสุกในเดือนสี่ ช่างๆ ก็คือต้นซึ่งที่สุกในเดือนห้า ถัดไป
ทางขวาคือขั้วมุ่นเขียวขมู่ม ถัดจากนั้นคือทับทิม สาลี่ และลูกพลับ
สายตานางเบนไปแล้วค่อยเบนกลับมา มองผลซึ่งเหลืองที่มีขนาดเท่า
ไข่เป็ดพวงนั้น ช่งเจียหนิงเพื่อฝนอีกครั้งอย่างอดไม่ได้ รอให้ในอนาคต
นางออกเรือน ตนเองเป็นคนดูแลเรือน จะปลูกไม้ผลในลานเรือนให้มาก
หน่อยเช่นกัน

“เลือกลูกเหลือง เก็บไปมากหน่อย” จ้าวเหิงหยุดอยู่หน้าต้นซึ่ง
พูดเสียงเบา

ช่งเจียหนิงขานรับ

ผลซึ่งอยู่รวมกันเป็นช่อหนาแน่น แต่ลูกที่เหลืองอร่ามยังมีไม่มาก
ช่งเจียหนิงมองผลซึ่งพวกนี้คล้ายมองของล้ำค่าของตน เสียดาย นาง
ไม่อยากจะตัดของล้ำค่าตั้งแต่ยังไม่เติบโต จึงเลือกอย่างละเอียดยิ่งนัก
จะต้องเหลืองจนออกแดงทั้งผลถึงตัดได้ นางมุ่งมั่นตั้งใจ ค่อยๆ เดินวน
รอบต้นซึ่งที่ใกล้ที่สุด

จ้าวเหิงเดินช้าๆ ตามอยู่ข้างหลังนาง

วันนี้นางสวมเสื้อตัวน้อยสีชมพูผลท้อ ท่อนล่างสวมกระโปรงยาว
สีขาวาง้าง เสื้อผ้าดูร้อนเบาบาง เด็กหญิงอายุสิบสามปี รูปร่างกลับ
วิจิตรงดงามกว่าหญิงสาวที่โตกว่าหลายปี แต่สิ่งที่จ้าวเหิงมองมากที่สุด
ก็คือแก้มขาวอมชมพูของนาง ใบหน้าน้อยขาวผ่องเกลี้ยงเกลา อ่อนช้อย

กว่าดอกหลิว² ที่เพิ่งบานในฤดูใบไม้ผลิ นัยน์ตาดำลึบฉ่ำวาว บริสุทธิ์
สุกใส

จ้าวเหิงนึกถึงเหตุการณ์ในศาลากลางน้ำ นางถูกสตรีนางนั้นแย่ง
ที่นั่ง แต่กลับไม่โมโหเลยแม้แต่หน่อย ยิ้มมองนางต่อไป

“เจ้า...”

ซ่งเจียหิงเพิ่งพบข้อผลซึ่งที่ดูเหมือนจะสุกทั้งลูก กำลังจะยื่นมือ
ไปเด็ด ช่างหุพลันแว่วเสียงท่มต่ำของบุรุษ ซ่งเจียหิงเอียงศีรษะมอง
จ้าวเหิงกวาดตามองผลซึ่งที่นางใกล้จะเอื้อมถึงนั้นแล้วส่ายหน้าเล็กน้อย
เม้มปากไม่พูดต่อ ซ่งเจียหิงพยายามเดาว่าเขาจะพูดอันใด แต่บุรุษ
ลึ้มเลิกกลางคัน นางจึงได้แต่พยักหน้า เก็บผลซึ่งต่อไป

ผลซึ่งกลมดิกห้าถึงหกลูกรวมกันกลายเป็นข้อ ซ่งเจียหิงจับไว้
หนึ่งลูก ออกแรงเล็กน้อยผลซึ่งก็ร่วงลงมา เผยให้เห็นฝูงแมลงปีกแข็ง
สีดำที่แน่นขนดอยู่ข้างใน ซ่งเจียหิงไม่ได้เตรียมตัวแต่อย่างใด แวบแรก
ไม่รู้ด้วยซ้ำว่านั่นคืออันใด แต่เมื่อนางเห็นชัดเจนแล้วหน้าก็ซีดลงทันควัน
กริตร้องพร้อมกับทั้งผลซึ่งที่อยู่ในมือแล้ววิ่งไปข้างหน้า...

ท่าทางนางตื่นตระหนกหวาดกลัวราวกับเจอเงี้ยวเขี้ยวขอ ชวนให้
เข้าใจผิดว่ามีอันตราย จ้าวเหิงจึงกอดเด็กหญิงที่วิ่งหนีอย่างร้อนรนจน
ไม่เลือกเส้นทางไว้ในอ้อมแขนโดยสำนึก ถือโอกาสเบี่ยงตัว มือข้างหนึ่ง
กอดนางที่ตัวสั่นเทาไว้ พลังมองไปทางตำแหน่งที่นางยืนอยู่เมื่อครู่
ไม่นานก็พบผลซึ่งที่เฝ้าหลายลูกนั้นกับแมลงผลไม้ฝูงนั้น

จ้าวเหิงขมวดคิ้ว อุ้มซ่งเจียหิงขึ้นมาไว้ในอ้อมแขนทันที เดิน
ก้าวใหญ่ไปทางศาลาต่อขวัญที่อยู่กลางป่าอิงเถา

ซ่งเจียหิงกลัวฝูงแมลงดำทะมึนที่จู่ๆ ก็โผล่ออกมาต่อหน้าต่อตา

² หมายถึง ดอกสาลี

ข้าวยังอยู่ใกล้ขนาดนั้น ซาติก่อนนางลำบากมากมาก็จริง แต่ล้นลำบากที่ใจในด้านเสื้อผ้า อาหาร ที่อยู่ การเดินทาง ซ่งเจียหนิงไม่เคยมีช่วงเวลาที่ยากลำบาก นางถูกประคบประหงม ผึ่งตัวเดียวบินมาในสวนดอกไม้ ยังต้องหลบหลังสาวใช้ จะเคยเห็นแมลงสีดำน่าเกลียดน่ากลัวขนาดนี้ได้อย่างไร หนึ่งตัวสองตัวก็ช่างเถิด แต่นี้กลับ...

ตรงหน้าปรากฏภาพเหตุการณ์นั้นอีกครั้ง ซ่งเจียหนิงตัวลั่น ขดร่างเข้าสู่อ้อมแขนของคนหนึ่งที่ปกป้องนางโดยสัญชาตญาณ ในขณะนี้เอง ขาสองข้างพลันถูกเขาซ้อนอ้อมขึ้นมา ร่างกายลอยสูงขึ้นในทันใด ซ่งเจียหนิงลืมหูลืมตาขึ้นอย่างตกตะลึง ตรงหน้าคือคอเสื้อที่ปักลายใบหลั่นขวาของบุรุษ ลำคอขาวบริสุทธิ์ของเขาเห็นลูกกระเดือกชัดเจน

ซ่งเจียหนิงงงเป็นไก่ตาแตก โชว์อ๋องเขา...

ลืมหูลืมตาไปทันใด ซ่งเจียหนิงตื่นตระลึงตะลัน พุดอย่างไม่สบายใจ “ท่านอ๋อง ข้าน้อยไม่เป็นไร ท่านปล่อยข้าหน่อยเถิด...”

จ้าวเหิงกวาดตามองต้นซิงสองฝั่ง ถามเสียงเบา “ไม่กลัวแล้วหรือ”

ซ่งเจียหนิงตัวลั่น แต่ยังยืนกรานต่อไป “ข้าน้อยเดินเองได้ ไม่กลัวรับทูลท่านอ๋องเจ้าค่ะ”

จ้าวเหิงยิ้มปาก ปล่อยนางลงช้าๆ

พอเท้าสองข้างสัมผัสพื้น แขนตรงเอวก็ผละออก ซ่งเจียหนิงโล่งใจ ความกลัวที่มีต่อแมลงท่อมทันขึ้นมาอีกครั้ง นางรีบเดินไปข้างหน้า สายตามองตรง ไม่เหลียวแลไม้ผลฝั่งซ้ายและฝั่งขวา เดินออกไปนอกสวนไปกั้วคล้ายวังหนึ่งบางอย่าง

“โทษข้า”

ข้างหลังแว่วเสียงกระซิบตำหนิตนเองของบุรุษ ซ่งเจียหนิงตะลึงงัน รีบหันกลับไปพุดว่า “แมลงทำลายสวนผลไม้ เกียวอันใดกับท่านอ๋อง ท่านอย่ากล่าวเช่นนั้นเชียว ข้าน้อยผิดเองที่เป็นกระต่ายตื่นตูม ข้ายัง

ล่องเกินท่านอ่อง”

แก้มของนางยังชิตขาว เห็นได้ว่าเมื่อครูนึกกลัวเพียงใด จ้าวเหิง
อยากกอดนางไว้เช่นเดียวกับเมื่อครู่ ให้นางที่ตัวลั่นเทาค่อยๆ สงบลง
ในอ้อมแขนของเขา แต่นางใจเย็นลงแล้ว เขาจึงไม่มีเหตุผลให้กอดนางอีก

“ท่านอ่องมีเรื่องอะไรจะรับสั่งอีกหรือไม่เจ้าคะ” ช่งเจียหนิงก้มหน้า
ถาม เพราะตอนนี้นางอยากไปแล้ว

จ้าวเหิงเข้าใจ พูดว่า “ไม่” ที่ให้นางอยู่ต่อเพียงคนเดียว ก็ด้วย
ข้ออ้างบังหน้าว่าให้นางเก็บผลซึ่งไปให้แม่เกอร์ แต่ในขณะนั้นจ้าวเหิงเชื่อว่า
สิ่งที่นางไม่ยอมแตะต้องที่สุดก็คือผลซึ่งพวกนั้น

ช่งเจียหนิงจึงย่อเข้าทำความเคารพ รีบออกไปด้วยใบหน้าซีดเผือด
เมื่อกลับถึงโถงหลินอวีน มารดาอยู่ที่นี่เฝ้าช่างจีน ช่งเจียหนิงมุ่งหน้า
เข้าไปในห้องของตน ถอดเสื้อผ้าทั้งหมดบนร่างกายออกไปไม่กี่ครั้ง
เพราะกลัวว่าแมลงจะบินเข้ามาซ่อนอยู่ข้างใน จากนั้นก็มุดเข้าไปในโปง
ผ้าห่ม ลังซวงเอ๋อร์ว่า “หยิบออกไปค้นหาทุกซอกทุกมุม ดูซิว่ามีแมลง
หรือไม่!”

นางกลับมาถึงก็ถอดเสื้อผ้า ซวงเอ๋อร์ ลิวเอ๋อร์ และจิวเอ๋อร์ต่าง
ตกใจ เมื่อได้ยินว่าคุณหนูให้พวกนางหาแมลงก็โล่งใจในที่สุด ต่างคน
ต่างไปจัดการอย่างกลืนไม่เข้าคายไม่ออก ไม่นานก็เข้ามารายงาน เมื่อรู้ว่า
ไม่มีแมลง ความกลัวในใจของช่งเจียหนิงก็ค่อยๆ สลายไป จากนั้นภาพ
เหตุการณ์ที่ถูกโซวอ่องอุ้มเข้าไปในอ้อมแขนพลันผุดขึ้นมา

กลัวนางจะถูกแมลงกัด จึงอุ้มนางออกมาใช้หรือไม่

เช่นนั้นในยามแรก นางวิ่งเข้าไปในอ้อมแขนของเขา หรือเขาตั้ง
นางเข้าไปกันนะ

ช่งเจียหนิงกลับนึกไม่ออกแล้ว ยามนั้นในหัวมีแต่เรื่องแมลง

สิ่งเดียวที่นางมั่นใจได้คือโซวอ่องไร้ความคิดชั่วร้ายใดๆ ขณะกอด

นาง เพราะทันทีที่เท้าของนางแตะพื้น เขาก็รีบปล่อยมือในทันใด ช่างเป็น
สุภาพบุรุษเหลือเกิน ฉะนั้นเขาดูแลนางในฐานะน้องสาวจริง ๆ ลินะ

ในใจของช่งเจียหิงงอบอุ่นขึ้นมาทันที ในหมู่ลูกหลานมังกรนี้
องค์หญิงทวนฮุยไม่ต้องพูดถึง ฉันเองไม่ได้เห็นนางหรือพี่หญิงตระกูลกัว
สามคนอยู่ในสายตา รุ่ยอ่องเคยหัวเราะเยาะนางพร้อมกับองค์หญิงทวนฮุย
องค์ชายสี่ยิ่งเหมือนเด็ก มีเพียงโง้วอ่องที่ไม่เคยเผยให้เห็นว่าดูถูก
ชาติกำเนิดของนางแต่อย่างใด

เป็นคนดีจริง ๆ

“คุณหนู เหตุใดท่านถึงกลับมาเองเล่าเจ้าคะ” ชวงเอ๋อร์หยิบ
ชุดใหม่จากตู้เสื้อผ้า ถามพลางเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ช่งเจียหิง

ช่งเจียหิงงอตามจริง นอกจากเรื่องการสัมผัสทางกายโดย
บังเอิญกับโง้วอ่อง นางไม่คิดว่ามีอันใดต้องปิดบัง แต่นางบรรยายอย่าง
เรียบง่าย พูดถึงเพียงโง้วอ่องเรียกให้นางไปเก็บผลซึ่ง ไม่ได้บอกว่า
โง้วอ่องไปกับนางด้วย ฉะนั้นชวงเอ๋อร์จึงไม่ได้คิดลึก เปลี่ยนมากระซิบ
ถามว่าเหตุใดคุณหนูรองกับคุณหนูญาติผู้พี่ถึงกลับจวนก่อน

เรื่องนี้...

ช่งเจียหิงมองสาวใช้สามคนข้างกาย เพราะระวังตัวจึงไม่ได้พูด
อย่างใดที่เกี่ยวข้องกับชื่อเสียงของถานเซียงอวี่ และถานเซียงอวี่นั้นก็เป็
นลูกพี่ลูกน้องแท้ ๆ ของกัวเซียว

เรื่องนี้ ระหว่างทางกลับจวนหลันฟางก็ยังไม่แน่ใจว่าควรจะทำอย่างไ
ก่อนอื่นนางยืนยันไม่ได้ว่าถานเซียงอวี่ตั้งใจปล่อยให้ผ้าเช็ดหน้าปลิวไป
หรือไม่ นอกจากนี้ถ้านางบอกท่านย่า แต่พี่ถึงฟางเชื่อว่าถานเซียงอวี่
บริสุทธิ์...คิดไปคิดมาหลันฟางจึงปกปิดเรื่องนี้ไว้ชั่วคราว รอให้ถึงวันที่
พี่ถึงฟางกลับจวนมาคารวะญาติผู้ใหญ่ค่อยแอบเตือนเสียหน่อย ถ้า

ถานเชียงอวีทำตัวยั่ววนไรร่างอายเช่นนั้นจริง ให้พี่ถึงฟางตีตัวออกหาก
แต่เร็ววันจะดีกว่า

ขณะที่หลันฟางคิดอย่างรอบคอบ องค์หญิงทวนฮู่กลับรังเกียจว่า
ยังครึกครื้นไม่มากพอ เมื่อกลับมาจากชมชิงช้าน้ำก็เล่าเรื่องนี้ให้ฮูหยิน
ผู้เฒ่ากั้วฟังเป็นเรื่องตลกขบขันต่อหน้าถานเชียงอวีกับถึงฟาง

สายตาที่ฮูหยินผู้เฒ่ากั้วมองถานเชียงอวีเปลี่ยนไปในทันที

ถานเชียงอวีไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ใด แต่ก็ต้องแก้ต่างให้ตนเอง
ตาแดงเรื่อโต้แย้งองค์หญิงทวนฮู่ว่า “ช้าน้อยไม่ได้ตั้งใจจริงๆ เหตุใด
องค์หญิงต้องบิดเบือนความจริงด้วยเจ้าคะ”

องค์หญิงทวนฮู่กำลังจะย้อนคำ สาวใช้ที่อยู่ข้างนอกพลันรายงาน
ว่า “ชื่อจื่อมาแล้ว”

เมื่ออยู่จนชั่วอว ถานเชียงอว้ทำผิดย่อมส่งผลกระทบต่อน้ำตาของจวนเว่ยกั๊วกง ถึงอย่างไรเมื่ออยู่ในจวนเว่ยกั๊วกง ถานเชียงอว้ก็ยังไม่เป็นลูกพี่ลูกน้องของกั๊วเซียวกับถึงฟาง สุหยินผู้เฒ่ากั๊วได้แต่ดีใจที่หลินซื่ออู๋เฒ่าเกอร์จากไปนานแล้ว มิฉะนั้นองค์หญิงทวนสุ่ยเปิดโปงเรื่องอื้อฉาวของถานเชียงอว้ต่อน้ำหลินซื่อ แม้หลินซื่อจะไม่ดูถูกหลานชายคนโตของนาง แต่หลานชายคนโตที่ยโสโอหังอาจเกิดความคับแค้นใจ รู้สึกว่าตนเองเสียหน้าต่อหน้ามารดาเลี้ยง

ไม่ว่าหลานชายคนโตจะได้ยินหรือไม่ ก่อนที่เขาจะเข้ามาในห้อง สุหยินผู้เฒ่ากั๊วก็ชิงตาส่ององค์หญิงทวนสุ่ยอย่างเข้มงวด จากนั้นเปลี่ยนหัวข้อสนทนาอย่างรวดเร็ว ยืมถามองค์หญิงทวนสุ่ย “วันนี้พวกเจ้าเล่นปิตดาคล่าทาย ผู้ใดเป็นคนคล่าบ่อยที่สุดละ”

องค์หญิงทวนสุ่ยทั้งชอบทั้งกลัวกั๊วเซียว โดยเฉพาะหลังจากที่ถูกตำหนิเพราะซ่งเจียหนิงหลายครั้ง นางจึงไม่กล้ารังแกซ่งเจียหนิงต่อกั๊วเซียวอีกแล้ว แต่ถานเชียงอว้เป็นลูกพี่ลูกน้องแท้ๆ ของกั๊วเซียว องค์หญิงทวนสุ่ยคิดว่ากั๊วเซียวจะต้องปกป้องอีกฝ่ายยิ่งกว่าแน่ จึงรีบตอบสุหยินผู้เฒ่ากั๊วว่า “พี่เจียหนิง นางหายง่ายที่สุดแล้ว”

สุหยินผู้เฒ่ากั๊วยิ้มแย้ม

สาวใช้เลิกมานับประทุขึ้น กัวเซียวกัวเข้ามาด้วยใบหน้าเย็นชา
เช่นเคย ถึงไม่โกรธก็น่าเกรงขาม

ซูหยินผู้เฒ่ากัวพูดอย่างแปลกใจว่า “ไยจึงกลับมาเร็วเช่นนี้”

กัวเซียวมองถึงฟางน้องสาวแท้ ๆ สายตานุ่มนวลขึ้นหน่อย
“วันมะรืนน้องสาวก็จะออกเรือนแล้ว ข้าจึงอยากกลับมาเร็วหน่อยและ
อยู่กับนางให้มากขึ้นขอรับ”

ถึงฟางน้ำตาคลอเบ้าทันใด

ซูหยินผู้เฒ่ากัวพยักหน้าอย่างใจหาย “สมควรแล้ว เช่นนั้น
พวกเจ้าพี่น้องไปคุยกันส่วนตัวเถิด”

กัวเซียวจึงพาน้องสาวไป โดยมีถานเซียงอวี่ที่สีหน้าขาวซีดเดิน
ตามหลังถึงฟาง

ถานเซียงอวี่มาเป็นแขกที่จวนเว่ยกั้วกง กลางคืนพักอยู่ที่เรือน
อวี่ซุนของถึงฟาง ยามนี้แม้คนที่นางไม่อยากจะเจอที่สุดก็คือกัวเซียว แต่ก็
ยังจำเป็นต้องตามไป ถึงฟางเดินเคียงข้างพี่ชาย แอบมองเขาหลายครั้ง
เห็นพี่ชายมีสีหน้าบึ้งตึง คงได้ยินคำพูดที่องค์หญิงทวนฮู่หวะเราะเยาะ
น้องสาวเป็นแน่ นางรู้สึกไม่สบายใจ กลัวพี่ชายจะไม่โ

แต่กัวเซียวไม่ได้พูดอันใดทั้งนั้น บอกให้ถานเซียงอวี่กลับห้อง
ของนางไป เขาจะพูดคุยกับน้องสาวตามลำพัง

“น้องสาวอาจจะไม่ได้ตั้งใจ ท่านอย่าโกรธเลยนะ” ในเมื่อมองออก
ว่าพี่ชายรู้เรื่องแล้ว ถึงฟางจึงอดช่วยพูดแทนน้องสาวไม่ได้ วางแผนดึงดูด
โช้วอ๋องนับเป็นความผิดใหญ่หลวง นางไม่ค่อยเชื่อว่าน้องสาวจะเป็นคน
เช่นนั้น อีกทั้งองค์หญิงทวนฮู่ยังชอบรังแกผู้อื่นเป็นเรื่องปกติ ครั้งนี้
ไม่แน่ว่าอาจเป็นเรื่องที่องค์หญิงทวนฮู่แค้นใจ

“ครั้งก่อนเชื่อกว่าวของนางมีรอยมีดตัดขาด” กัวเซียวยกถ้วยชาขึ้น
ก่อนที่จะดื่มชาก็พูดอย่างไม่ใส่ใจ

ถึงฟางนึ่งอึ้ง เมื่อคิดโยงไปถึงวันนั้น ทั้งที่ป่าสะไ้กับน้องสาว ไม่ชอบน้องสาวเลี้ยว แต่กลับยืนกรานจะไปขอโทษพร้อมกัน กระนั้นเมื่อไปถึงจวนโช้วอ่องเผชิญหน้ากับการซักถามของฝูงกง อีกฝ่ายกลับปิด ความรับผิดชอบทั้งหมด ครั้งเดียวอาจจะบังเอิญ วันนั้นก็เกิดเรื่อง ผ่าเซ็ดหน้าอีกครั้ง เช่นนั้น...องค์หญิงตวนฮุยคงไม่ได้ใส่ร้ายกลับแกล้ง จริงๆ

ถึงฟางก้มหน้า ในใจเป็นทุกข์ยิ่งนัก โยน้องสาวที่แสนดีจึง กลายเป็นคนเช่นนี้ได้

กัวเซียววางถ้วยชาลง เห็นน้องสาวเสียใจก็ถอนใจพูดว่า “เดิมที ไม่อยากบอกเจ้า แต่เจ้าใจดีเกินไป ไม่ยอมมองคนอื่นในทางที่ไม่ดี ข้ากลัวเจ้าจะเสียเปรียบ วันมะริ้นเจ้าก็ต้องออกเรือนแล้ว เมื่อถึงที่นั้น ย่อมพึ่งได้แต่ตนเอง ข้าหวังให้เจ้าจำไว้ว่าคนเรารู้หน้าไม่รู้ใจ วันหน้า คบค้าสมาคมกับผู้อื่น การระวังนั้นไม่ควรขาด อย่าไว้ใจผู้อื่นง่ายๆ”

ถึงฟางพยักหน้าพร้อมความรู้สึกลับซ้อ้น มองพี่ชายก่อนพูดอย่าง กังวล “ทางน้องสาวนั้น...”

สายตาของกัวเซียวเย็นชาขึ้น พูดเสียงหนักแน่น “น้องสาว โตแล้ว ข้าจะเตือนป่าสะไ้ จัดการเรื่องหมั้นหมายให้นางในเร็ววัน เจ้า ออกเรือนไปอย่างมีความสุขก็พอ ข้าจะคอยดูแลจวนเอง เจ้าไม่ต้อง เป็นห่วง”

ถึงฟางโล่งใจ พอได้ยินพี่ชายถามนางว่าน้องสาวไปจวนโช้วอ่อง ได้อย่างไร ก็กระซิบบอกโดยไม่ได้คิดอันใดลึกซึ้ง

ความหนาวเหน็บเฉียดผ่านนัยน์ตาของกัวเซียว

เมื่อเตือนน้องสาวเสร็จแล้ว กัวเซียวก็ไปหาสุหยินผู้เฒ่ากัว คนเดียว ยามนี้มีเพียงองค์หญิงตวนฮุยที่ยังอยู่กับสุหยินผู้เฒ่ากัว

“พี่ชายกัว” ในที่สุดก็ได้เห็นชายผู้เป็นที่รัก องค์หญิงตวนฮุย

ร้องเรียกอย่างอ่อนหวาน ดวงตาดงามมองกัวเซียวปริบๆ

ไฟในอย่านำออก ไฟนอกอย่านำเข้า¹ กัวเซียวพยักหน้าให้องค์หญิงตวนฮุย อธิบายว่า “ข้าถามเซียงอวี่แล้ว ผ้าเช็ดหน้าของนางร่วงหล่น โดยไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ครอบครัวเดียวกันทั้งนั้น น้องสาวอย่าได้โทษนาไปทั่วอีก หากแพร่ออกไปจะไม่ดีต่อชื่อเสียงของนาง”

เซาสุภาพและเยือกเย็น องค์หญิงตวนฮุยฟังแล้วรี้นหู รับปากอย่างว่าง่าย “ได้ ข้าฟังท่านทุกอย่างเลย”

กัวเซียวยิ้มบางๆ อย่างเฉื่อยเฉื่อย องค์หญิงตวนฮุยเห็นแล้วชอบใจ ยกจานผลไม้มาวางไว้ข้างกายกัวเซียว พุดเสียงอ่อนโยนว่า “ท่านเหนื่อยมาทั้งวัน รับประทานอาหารไม่ให้ชุ่มคอเสียหน่อย”

กัวเซียวไม่ได้ปฏิเสธ ใช้ไม้เสียบจิ้มชิ้นแตงรูปสี่เหลี่ยมชิ้นมาหนึ่งชิ้น กินเสร็จนึกอันใดขึ้นได้ กล่าวกับฮูหยินผู้เฒ่ากัวว่า “ท่านย่าวันนี้น้องสาวทำผิดโดยไม่ได้ตั้งใจก็จริง แต่องค์ชายสามอาจจะไม่คิดเช่นนั้น เพื่อหลีกเลี่ยงความสงสัย ภายหลังท่านคอยดูเสียหน่อย อย่าให้พวกอวี่นฟางวิ่งไปทางจวนโซวอ่องอีก อย่างไรก็ตามไม่ใช่ น้องสาวแท้ๆ ไปบ่อยครั้งผู้อื่นจะวิพากษ์วิจารณ์ได้”

ฮูหยินผู้เฒ่ากัวได้ยินก็รู้ว่าที่แท้หลานชายคนโตมองลูกไม้ของถานเซียงอวี่ออก กล่าวหาน้องสาวในครอบครัวจะทำผิดเช่นเดียวกัน จึงพยักหน้าเอ่ย “ที่จริงสมควรเป็นเช่นนี้ วันนี้มีตวนฮุยไปด้วย ข้าถึงหละหลวมไป”

องค์หญิงตวนฮุยกล่าวว่ากัวเซียวจะโทษตนเอง รับผิดชอบต่อ “พี่ชายกัว ข้าไม่ได้ตั้งใจ พี่สามเขา...”

กัวเซียวโบกมือขัดจังหวะนาง จิ้มชิ้นแตงรูปสี่เหลี่ยมพลงพุดว่า

¹ หมายถึง ควรจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นภายในครอบครัวเอง ไม่ควรบอกกล่าวให้คนนอกรับรู้

“ข้ารู้”

เกี่ยวข้องกับอันใดกับน้องสาว โทษก็แต่ท่านเองท่านนั้นที่อยู่ข้างกัน เจ้าเล่ห์แสนกล คิดได้ว่าต้องใช้ชิงช้าน้ำสร้างการเคลื่อนไหวดังดูพวกคุณหนูทางนี้ เมื่อนึกถึงโชวอ่อง ก้าวเซียวพลันเผยรอยยิ้มเย้ยหยันตรงมุมปาก โชวอ่องปลูกไม้ผล เขาก็จัดการด้วยไม้ผล ชื้อผลไม้ส่งหน้ามาแก้ความอยากให้นาง โชวอ่องใช้การแสดงกายกรรมหายากมาดึงดูดนาง เขาให้ท่านอย่าคอยดูไม่ให้นางไปจวนอ่องเสียเลย คราวนี้เขาจะคอยดูว่าโชวอ่องยังจะใช้ลูกไม้อันใดได้อีก

จวนโชวอ่อง จ้าวเหิงเรียกผู้กองกงมาถึงข้างป่าผลซึ่ง บอกให้อีกฝ่ายไปดูเอง

ครั้งนี้ผู้กองกงเดาความคิดของเจ้านายไม่ออกจริงๆ ได้แต่หันกลับไปมองเจ้านาย เดินไปข้างในอย่างไม่เข้าใจ ขณะกำลังจะเดินไปข้างหน้า เจ้านายบอกให้เขาเลี้ยวไปทางขวา ผู้กองกงก็ไปทางขวาอย่างว่าง่าย เจ้านายบอกให้เขาหยุด เขาก็หยุดอย่างซื่อๆ หลังยืนมั่นคงแล้ว ผู้กองกงมองทั้งสองฝั่งโดยไม่ได้ตั้งใจ เมื่อหันหน้าก็เห็นแมลงผู้งั้น

ผู้กองกงกะพริบตา ทันใดนั้นความหนาวเย็นก็แล่นไปตามกระดูก สันหลังจนถึงส่วนบนของศีรษะ เขาตกใจจนตัวสั่นรีบวิ่งออกมา วิ่งไปพลางตบแขนทั้งสองข้างไปพลาง ด้วยกลัวว่าแมลงจะตามมาถึงตัว ในใจยังหวาดหวั่น ผู้กองกงคิดแต่จะรีบออกไปจากที่นี่ หน้าซีดพูดไม่ม่นำเจ้านาย “ท่านอ่อง พวกเรา...”

“อย่าให้มีอีก” จ้าวเหิงหันหลังจากไป

ผู้กองกงยืนตัวแข็งที่อยู่ที่เดิม มองเจ้านายเดินจากไปไกลอย่างมีนัย ความคิดค่อยๆ ผุดขึ้นมาในหัว หรือว่าคุณหนูสี่จะเห็นแมลงผู้งั้นแล้ว เมื่อคิดเช่นนั้น ผู้กองกงก็ร้องดำสวรค์อย่างหงุดหงิด แม้แต่

เขายังกลัวแทบแย่ คนที่แบบบางดูจู้จี้จากกลีบดอกไม้เช่นคุณหนูสื่อนั้น ถ้าไม่กลัมาอีกแล้วจะทำอย่างไร

ถ้าไม่มาแล้ว เจ้านายก็หมดสนุก เมื่อหมดสนุกก็ไปบำเพ็ญเพียรต่อไป...

ฝูงกงก้งไม่ยอมให้เจ้านายเห็นขึ้นฟ้า จึงรีบหาคนมากำจัดแมลง ช้างยังจัดให้ขันทีน้อยสองคนทำหน้าที่นี้โดยเฉพาะ

ขณะที่ขันทีน้อยในจวนโชวอ่องตรวจสอบแมลงผลไม้ที่ละต้นอย่างยากลำบาก คุณหนูใหญ่แห่งจวนเว่ยกั้วกั้วก็ต้องออกเรือนแล้ว เช้าตรู่วันที่เก้า ทว่าทั้งตระกูลกั้วกั้วร่นวาย ถูกขังยามยามตี ถึงฟางสวมชุดวิวหิสีแดงเข้ม น้องสาวทั้งสามคนสวมชุดกระโปรงสีแดงอ่อนเหมือนกันหมด เป็นเพื่อนเจ้าสาวตามคำสั่งของผู้ใหญ่ พี่สาวน้องสาวมารวมตัวกัน เจ้าสาวถึงฟางงามสะเทือนอาย คุณหนูรองหลั่นฟางงามสง่า คุณหนูสามอวีนฟางงามสดใส คุณหนูสี่เจียหนิงงามอ่อนหวาน นับเป็นบุปผาทองคำทั้งสี่โดยแท้

เบื้องหน้าบุปผาทั้งสี่แห่งตระกูลกั้ว องค์หญิงตวนฮุ่ยอาศัยฐานะถึงโดดเด่นขึ้นมาบ้าง ส่วนญาติผู้น้องถานเซียงอวี่ถูกเปรียบว่าเป็นใบไม้สีเขียวตั้งนานแล้ว ซ้ำยังเป็นใบไม้ที่อยู่ล่างสุดไม่โดดเด่นที่สุดใบนั้น พวกแขกหญิงพากันชื่นชมองค์หญิงตวนฮุ่ยกับคุณหนูตระกูลกั้ว บางครั้งถึงมีคนชมถานเซียงอวี่สักสองประโยค ถ้าเป็นเมื่อก่อนป้าสะไ้ถานคงต้องโกรธเคือง แต่วันนี้หลังจากได้รู้เรื่องที่จวนโชวอ่องจากปากของบุตรสาว ป้าสะไ้ถานก็รู้สึกกลัวเพียงอย่างเดียว

หมดหวังกับทางโชวอ่องแล้ว หลานชายก็อาจจะมองลูกไม้ที่บุตรสาวใช้ดึงดูดโชวอ่องออก อนาคตของบุตรสาว...

ป้าสะไ้ถานร้อนรอนใจ ตั้งใจจะพูดคุยกับหลานชายตามลำพัง แต่กั้วเซียวยุ่งนัก เพราะเจ้าป้าวส่งเกี้ยวมารับเจ้าสาวแล้ว กั้วเซียว

ในฐานะพี่ชายของเจ้าสาวพาฝาแฝดไปส่งเจ้าสาวด้วยกัน เมื่อเขาไปถึงต้องรอจนฟ้ามืด กินเลี้ยงเสร็จถึงกลับมาได้ ป้าสะใภ้ถ่านไม่มีเหตุผลที่จะอยู่ต่อ ยามเที่ยงกินเลี้ยงที่จวนเว่ยกั๋ววงเสร็จก็พาบุตรชายบุตรสาวกลับไป

สามวันต่อมาถึงฟางกลับจวนการระญาติผู้ใหญ่ ส่วนป้าสะใภ้ถ่านมาเร็วกว่าเจ้าสาวเสียอีก

กั๋วปั๋วเหยียน หลินซือ และบุตรชายบุตรสาวสามคนรออยู่ที่ห้องโถงตั้งนานแล้ว เมื่อได้ยินเสียงรถม้า กั๋วปั๋วเหยียนก็หน้าชื่นตาบาน ซ่งเจียหนิงลุกขึ้นยืนอย่างดีใจ จุ้นน้องชายไปรับพี่สาวข้างนอก กั๋วเซียวไม่ชอบที่เม่าเกอร์เดินช้า จึงอุ้มเด็กชายไว้ในอ้อมแขน ผลลัพธ์คือ พอพี่ชายน้องสาวสามคนอ้อมผ่านกำแพง กลับเห็นป้าสะใภ้ถ่านก้าวลงจากรถม้า

รอยยิ้มตรงมุมปากของซ่งเจียหนิงหายวับ หันไปหา กั๋วเซียวอย่างอึดอัด

กั๋วเซียวสีหน้าบึ้งตึงยิ่งกว่าซ่งเจียหนิง ส่งเม่าเกอร์ให้นางพลางพูดเสียงเบา “พวกเจ้ากลับไปก่อน”

ซ่งเจียหนิงขานรับ ทำความเคารพป้าสะใภ้ถ่านอย่างเกรงใจ ก่อนอุ้มน้องชายจากไป ได้ยินป้าสะใภ้ถ่านที่อยู่ข้างหลังพูดกับกั๋วเซียวอย่างสนิทสนมว่า “วันนี้ถึงฟางกลับจวน เมื่อคืนข้าหลับไม่สนิท จึงมาเยี่ยมเร็วหน่อย คู่สามีภรรยา ยังไม่ถึงกระมัง”

กั๋วเซียวพยักหน้า เชิญป้าสะใภ้ถ่านไปเรือนนี้อยู่เหวียน นั่งลงแล้วก็ถามตรงๆ “ท่านป้าสะใภ้มาเร็วเช่นนี้ นอกจากจะมาเจอน้องสาวแล้ว คงมีธุระกับข้าใช้หรือไม่” ขณะพูดเขาก็มองออกไปข้างนอก เผยใบหน้าด้านข้างเย็นชา

ป้าสะใภ้ถ่านใจคอไม่ดี กัดฟันพูดว่า “เรื่องผ้าเช็ดหน้าของ

น้องสาวเจ้าถูกลมพัดปลิวไปนั้นนะสิ ข้า...”

หญิงวัยกลางคนกระซิบเจื้อยแจ้วเรื่อยไป ก้าวเซียวฟังด้วยสีหน้าเรียบเฉย ฟังไปฟังมาก็นึกถึงเรื่องวัยเด็ก ตอนมารดาจากโลกนี้ไป เขาเป็นแค่เด็กที่ย่อมคิดถึงมารดา คิดถึงจนร้องไห้ ยามนั้นเขาร้องไห้ออกมาต่อหน้าคนสองคนเท่านั้น คนหนึ่งคือท่านย่า อีกคนก็คือป้าสะไภ่ถานที่อยู่ข้างๆ เขา

ก้าวเซียวจำความอ่อนโยนยามป้าสะไภ่ถานปลอบเขาว່ายาร้องไห้ได้เสมอ จำความใจดีที่ป้าสะไภ่ถานก้มตัวช่วยเช็ดน้ำตาให้เขาได้เสมอ ฉะนั้น ทั้งที่เขารู้ความจริงที่ซ่อนอยู่ภายใต้การดูแลของอีกฝ่าย แต่เพื่อการดูแลในวัยเด็กพวกนั้น เขาถึงยังเต็มใจที่จะช่วยป้าสะไภ่ถานสักหน่อย ช่วยญาติฝ่ายมารดาลักกิด

แต่เขาทนให้น้องสาวใช้จวนเว่ยกั๊วกงเป็นเครื่องมือตึงดูบุตรไม่ได้ “ท่านป้าสะไภ่กว้างใจ ข้าเชื่อในการวางตัวของน้องสาว เพียงแต่ผู้ใดมาเห็นเข้าจะดูไม่ดี วันหน้าท่านมาเยี่ยมข้า ก็ให้นั่งอยู่เหย้าเฝ้าเรือน นอกจากนี้น้องสาวโตแล้ว ท่านรีบเลือกคู่ที่ดีให้นางเถิด เมื่อมีตัวเลือกที่เหมาะสม ท่านมาบอกข้าสักหน่อย ลูกหลานคนในเมืองหลวงข้าเคยพบเคยเห็นมาทั้งนั้น ข้าจะช่วยน้องสาวดูเอง”

ก้าวเซียวมองหญิงวัยกลางคนข้างกาย พุดด้วยท่าที่สงบนิ่ง ทั้งเยือกเย็นทั้งปฏิเสธไม่ได้

ป้าสะไภ่ถานหน้าซีดในทันใด

หานเจิ้งซาง เป็นวีรบุรุษที่ก้าวร้าวยุติกับกั้วเซียวซิ่นชม รูปลักษณะ
สง่างาม ท่าทางองอาจผึ่งผาย ตามบิดาไปตั้งมั่นรักษาการณ์ชายแดน
ตลอดทั้งปี บัดนี้ได้แต่งงานกับบุตรสาวผู้ดีในเมืองหลวงที่มีรูปโฉมงาม
สะคราญ ย่อมโปรดปรานอยู่แล้ว หานเจิ้งซางปฏิบัติต่อถึงฟางเป็นอย่างดี
วันที่กลับบ้านฝ่ายหญิงก็เห็นได้ชัดเจน ถึงฟางขึ้นลงรถม้า หานเจิ้งซาง
ก็คอยประคองอย่างเอาใจใส่ดูจุนเป็นสาวใช้เสียเอง

บุรุษหล่อเหลา สตรีรูปโฉมงดงาม สิ่งที่เคยใจเพียงอย่างเดียวคือ
แต่งงานกันได้ครึ่งเดือน ถึงฟางก็ต้องตามหานเจิ้งซางไปชายแดน

วันนั้นที่คู่สามีภรรยาออกจากเมืองหลวง ช่งเจียหิงกับพี่น้อง
ตระกูลกั้วคนอื่นๆ ออกนอกเมืองไปอำลาด้วยกัน กั้วเซียวและฝาแฝด
ยังไม่เท่าใด ช่งเจียหิง หลันฟาง และอวินฟางร้องไห้จนตาแดงก่ำ กอด
พี่ถึงฟางที่อ่อนโยนที่สุดไว้ไม่ยอมปล่อยมือ สุดท้ายถูกกั้วเซียวดึงออกมา
จากนั้นหานเจิ้งซางประคองถึงฟางที่ร้องไห้สะอึกสะอื้นขึ้นรถม้า

เมื่อรถม้าวิ่งออกไปไกลขึ้น ช่งเจียหิงมองอย่างเลือนลอย น้ำตา
ก็ไหลลงมาอีกรอบ ในบรรดาคนของจวนเว่ยกั้วกง คนที่นางเคารพนับถือ
เป็นอันดับหนึ่งคือซูหยินผู้เฒ่ากั้ว ส่วนคนที่นางชอบเป็นอันดับหนึ่งก็คือ
พี่ถึงฟาง ชาติอ่อนนงวาสนาน้อย ตัวคนเดียวโดดเดี่ยวลำบากยากแค้น

ชาตินั้นนางมีมารดา ช้ำยังมีพี่สาวแสนดีเพิ่มมาด้วย แม้ไม่ใช่พี่น้องแท้ๆ แต่กลับยิ่งกว่าพี่น้องแท้ๆ

“กลับกันเถิด” บางคนกล่าวขึ้นข้างพูนางพร้อมตอบไหล่เบาๆ

ช่งเจียหิงหันหน้ามองเห็นกัวเซียว เขาพูดพลอบใจนาง สายต่ายังคงมองทิศทางที่ถึงปางจากไป ทางตาเหลือบเห็นหลั่นฟางกับอวิ้นฟางเดินไปทางรถม้าแล้ว ช่งเจียหิงพยักหน้าเช็ดน้ำตา เดินไปทางรถม้าอย่างหดหู่ เมื่อถึงข้างรถม้า นางก้าวขึ้นไปบนม้านั่งไม้ ขณะกำลังจะยกขาขึ้นกระโปรงขึ้น มือขวาพลันถูกคว้าไว้ ฝ่ามือนั้นอบอุ่น ไม่มีอันใดคุ้นเคยไปมากกว่านี้

ช่งเจียหิงตัวแข็งทื่อขึ้นหลายส่วน แต่นางรู้ว่ากัวเซียวแค่ประคองนางอย่างบริสุทธิ์ใจ จึงไม่ได้พูดอันใดทั้งนั้น ก้าวขึ้นไปหน้าตาเฉย จากนั้นกัวเซียวก็ปล่อยมือทันที เห็นช่งเจียหิงมุดเข้าไปในห้องโดยสารและนั่งดีแล้ว เขาก็เดินไปฝั่งหนึ่ง พลิกตัวขึ้นม้า ในใจเต็มไปด้วยเรื่องน้องสาว ฝ่ามือยังหลงเหลือไอร้อนจากมือของน้องสาวเลี้ยง มือเล็กๆ นุ่มราวกับไม่มีกระดูก

พี่น้องหลายคนกลับสู่จวนเว่ยกั้วกง เมื่อลงรถ หลั่นฟางฉวยมือประคองช่งเจียหิง นางจึงลืมการสัมผัสสั้นๆ กับกัวเซียว พี่น้องพากันไปกินมื้อเย็นกับสุหยินผู้เฒ่ากั้ว สุหยินผู้เฒ่ากั้วคิดถึงหลานสาวคนโตที่เลี้ยงมากับมือจนแทบไม่ได้ขยับตะเกียบ อีกสองวันต่อมาก็ไม่เจริญอาหาร ไร้ซึ่งชีวิตชีวา

หลินซือสงสารแม่สามี ขอให้กั้วบั่วเหยียนคิดวิธีแก้ปัญหานี้ ฉะนั้นวันรุ่งขึ้นเมื่อกั้วบั่วเหยียนกลับจวน จึงพาหมอลงมาด้วย...

สุหยินผู้เฒ่ากั้วคิดถึงหลานสาว ไม่ใช่สิ่งที่เหมาะสมหรรษาได้ แต่หมอลงเสนอให้ไปพักฟ่อนที่จวนพักร้อนสักระยะ ฤดูร้อนปีนี้เป็นเมืองหลวงอากาศร้อนรุนแรง สุหยินผู้เฒ่ากั้วต้องอาศัยอยู่ในสถานที่ที่เย็นสบาย

เมื่อร่างกายสบายขึ้นแล้ว จิตใจย่อมดีขึ้นด้วย ก้าวบัวเหียนคิดว่าวิธีนี้ไม่เลว ก็ถามมารดาว่าอยากออกไปข้างนอกหรือไม่ สุธยีนผู้เฒ่าก้มมองเรือนร่างชินของตน เห็นเงาของหลานสาวคนโตอยู่ทุกหนทุกแห่ง จึงพยักหน้ารับปาก

ตระกูลกัวมีจวนพักร้อนตั้งอยู่ที่เซิงเซาซิงเจวียน บนภูเขาแม่น้ำพูอยู่ทั่ว เจ้าขุนมูลนายไม่น้อยก็สร้างจวนพักตากอากาศบนภูเขาสูงนี้

เมื่อได้สถานที่แล้ว ก้าวบัวเหียนก็ให้อวีนฟางกับซ่งเจียหิงสองคนที่ยังไม่ได้หมั้นหมายไปกับสุธยีนผู้เฒ่ากัว และจะมีแต่สตรีไม่ได้จึงให้ฝ่าแฝดไปด้วย ฝ่าแฝดได้ยินเข้าก็ดีใจ ท่านย่าพักร้อนนานเท่าใด พวกเขา也不需要เรียนตำราและฝึกการต่อสู้หนักหนาแน่น ผลลัพธ์กลายเป็นว่ามุมปากของสองพี่น้องยังไม่ทันได้ฉีกยิ้ม ก้าวบัวเหียนก็พูดต่อว่าให้อาจารย์สอนตำรากับอาจารย์สอนการต่อสู้ไปด้วย

กัวฝูกับกัวชูหัวเราะไม่ออกในทันใด ซ่งเจียหิงก้มหน้าแอบหัวเราะ สุธยีนผู้เฒ่าก้มมองหลานชายสองคนที่หน้าตาเหมือนกัน ในที่สุดก็ไม่ได้คิดถึงหลานสาวคนโตที่ออกเรือนไปไกลถึงเพียงนั้นแล้ว

หลังเลือกวันออกเดินทางเรียบร้อยแล้ว ก้าวบัวเหียนก็คุ้มกันมารดาไปเซาซิงเจวียนด้วยตนเอง สุธยีนผู้เฒ่ากัวพาหลานสาวสองคนไปจัดเตรียมที่พักอาศัย ก้าวบัวเหียนพากัวฝูกับกัวชูตรวจตราจวนพักร้อนจัดเตรียมเวรยามเฝ้าเปลี่ยนผลัดทั้งกลางวันและกลางคืน ถึงที่นี้จะเป็นที่พำนักของตระกูลเว่ยกั๋ว กง โขมยู่ผู้ใดจะกล้ามาแย่งอาหารจากปากเสือ แต่เพื่อความปลอดภัยของสุธยีนผู้เฒ่ากัวและคนอื่นๆ ย่อมประมาทไม่ได้

ก้าวบัวเหียนกลับเมืองหลวงอย่างมั่นใจ ขณะที่ซ่งเจียหิงติดตามสุธยีนผู้เฒ่ากัว อยู่ที่นี่ด้วยความสบายใจ

คนทั้งกลุ่มมาได้จังหวะพอดี สุนัขขนสีน้ำตาลอ่อนตัวใหญ่ที่พ่อบ้านของจวนพักร้อนเลี้ยงไว้ให้กำเนิดลูกสุนัข อายุเกือบสองเดือน

แล้ว บางตัวให้ผู้นั้นไปแล้ว เหลือเพียงสองตัว สี่ดำหนึ่งตัวและสีน้ำตาลอ่อนหนึ่งตัว อยู่ในวัยที่น่ารักน่าซึ้งที่สุด อวีนฟางเป็นบุตรสาวผู้ดีตระกูลใหญ่ที่เกิดในเมืองหลวง ไม่ชอบสุนัขพื้นเมืองตัวน้อยเช่นนี้ แต่ซ่งเจียหนิงชอบเป็นที่สุด พ่อบ้านอยากเอาใจเจ้านาย จึงมอบลูกสุนัขสองตัวให้คุณหนูสี่

สุนัขสีดำตัวน้อยดูร้าย ซ่งเจียหนิงไม่รับเลี้ยง รับไว้เพียงสุนัขขนสีน้ำตาลอ่อนตัวน้อยที่ชอบเลียฝ่ามือของนาง อุ้มเข้าไปเลี้ยงในห้องของตน ซ้ายยังตั้งชื่อมันว่าเหมาเหมา ใช้เวลาส่วนใหญ่เล่นกับสุนัขอยู่ในลานเรือน พอเล่นกับสุนัขเหนื่อยแล้วก็ไปเดินเล่นรอบๆ กับสุนัขผู้เฒ่าแก้ว หรือไม่ก็ฟังอาจารย์หญิงกับสุนัขผู้เฒ่าแก้วเล่าเรื่อง มีบางครั้งที่ยิ้มแยม่วงไปดูฝาแฝดฝึกการต่อสู้พร้อมกับอวีนฟาง มีความสุขยิ่งนัก

ทุกครั้งที่ถึงวันหยุด ก้าวบัวเหียนจะพาหิลินซื้อและเฒ่าเกอร์มาเยี่ยมสุนัขผู้เฒ่าแก้ว นอนกลางวันที่นี่แล้วค่อยกลับไป เห็นสุนัขผู้เฒ่าแก้วมีสีหน้าดีขึ้นเรื่อยๆ ก้าวบัวเหียนก็โล่งใจในที่สุด

ครึ่งเดือนผ่านไปโดยไม่รู้ตัว ยามบ่ายวันที่สิบเก้า ซ่งเจียหนิงกับอวีนฟางกำลังเล่นไฟกับสุนัขผู้เฒ่าแก้วอยู่ได้ร่มไม้ นอกจวนพักร้อนพลันแว่วเสียงฝีเท้ามา สุนัขผู้เฒ่าแก้วมองกำแพงลานเรือน ยิ้มเอ่ย “พี่ชายใหญ่ของพวกเจ้ามาแล้ว” บางครั้งบุตรชายคนโตก็มีธุระมาไม่ได้ แต่หลานชายคนโตมาทุกครั้งไม่เคยขาด ซ้ายยังมาถึงตั้งแต่คืนก่อนวันหยุดพักที่หนึ่งคืน

หลังสุนัขผู้เฒ่าแก้วพูดจบ ผ่านไปไม่ถึงชั่วเวลาจิพชาหนึ่งถ้วย เเงาร่างสูงใหญ่ของก้าวเซียวก็ปรากฏขึ้นที่เรือนด้านหลังจวนพักร้อน สวมเครื่องแบบหัวหน้ากองทหารม้า เห็นได้ชัดว่ามาจากค่ายทหารโดยตรง แต่สิ่งแรกที่ซ่งเจียหนิงเห็นกลับเป็นแดงโมถูร้อนเปลือกสีเขียวในมือก้าวเซียว ทั้งกลมทั้งใหญ่ ใหญ่กว่าศีรษะของคนสองคนรวมกันเสียอีก

“พี่ชายใหญ่ได้มาจากที่ใดหรือ” อวินฟางกระโดดขึ้นอย่างแปลกใจ
วิ่งไปดูสิ่งแปลกใหม่

กัวเซียวเดินมาทางนี้พลางกล่าวว่า “เมื่อวานท่านลุงให้คนส่งมา
ที่จวน ท่านแม่ไม่ให้แตะต้อง บอกให้ช้านามามอบให้ท่านย่า”

ซ่งเจียหนิงยิ้มแยม รู้ว่าท่านลุงที่กัวเซียวเรียกหมายถึงหลินเจิ้งเต้า
ลุงของนาง ลุงเป็นพ่อค้าคบดี มักจะได้ของหายากมาบ้าง

“แม่ของเจ้านี่จริง ๆ เลย พวกเราทางนี้ไม่ใช่ว่าไม่มีเสียหน่อย
แตงโมลูกใหญ่ขนาดนี้ เม่าเกอร์คงอยากกินแยะแล้วกระมัง” นึกภาพ
หลานชายคนเล็กเดินวนรอบแตงโมพลางน้ำลายสอ สุหยินผู้เฒ่ากัวพลัน
อยากกลับจวนขึ้นมาทันที

สาวใช้สองคนรับแตงโมเดินจากไป ล้างและหั่นเป็นชิ้น วางไว้บน
จานผลไม้กระเบื้องสีขาวแล้วยกเข้ามา กัวผู้กับกัวผู้มาหลังจากทราบข่าว
พี่น้องนั่งล้อมวงกินแตงโมกับสุหยินผู้เฒ่ากัว กัวผู้จูงใจฟันเมสึดแตงโม
ออกไปไกล ๆ สุนัขขนสีน้ำตาลอ่อนตัวน้อยเหมาเหมาก็กวิ่งเข้าไปอย่างดีใจ
มันไม่ชอบกินเมสึดแตงโม แต่ชอบไล่ตามเล่น กิริยาทำทางไม่งามเช่นนี้
สุหยินผู้เฒ่ากัวจึงตำหนิหลานชายยกใหญ่

“พู่นี่จะไปล่าสัตว์ป่าบนภูเขา พวกเจ้าสองคนจะไปด้วยหรือไม่”
กัวเซียวถามน้องชายทั้งสองคน

แม้ฝ่าฝืนจะผิดกฎการต่อสู้ของขงไปที แต่ชอบล่าสัตว์ยิ่งนัก
ได้ยินแล้วก็พยักหน้าทันที

“เข้าไปด้วย!” อวินฟางตะโกนตามด้วย

ซ่งเจียหนิงยิ้มแยม พี่หญิงสามคนนี้ ขอเพียงเป็นเรื่องสนุก
ก็ไม่มีเรื่องใดที่นางไม่ยอมทำ

กัวเซียวมองไปทางสุหยินผู้เฒ่ากัว ขอให้ผู้อาวุโสตัดสินใจ

สุหยินผู้เฒ่ากัวยิ้มพยักหน้า “ไปเถิด อันนั้นก็ไปด้วย หลันฟาง

หมั้นหมายแล้ว ต่อไปก็เป็นพวกเจ้าสองคน ถือโอกาสเที่ยวเล่นที่นี้ให้เต็มที่ กลับจวนก็ต้องเชื้อฟ่ง ทำตัวเหมือนเด็กต่อไปไม่ได้แล้ว” จบคำก็จ้องอวินฟางอย่างเปิดเผย

อวินฟางหัวเราะคิก รู้ว่าท่านย่าหมายถึงนาง

แต่ซ่งเจียหิงไม่อยากออกไปข้างนอกกับกัวเซียว ในใจของนางกัวเซียวซึ่งโตเป็นหนุ่มแล้วคือหมาป่า ยิ่งอายุมากยิ่งอันตราย ในฐานะเหยื่อที่เคยถูกกัวเซียวกินมาถึงเจ็ดปี ซ่งเจียหิงยอมเป็นคนต่ำต้อยที่หวาดระแวงพี่ชายซึ่งเป็นสุภาพบุรุษ ไม่กล้าเสี่ยงอันตรายแม้แต่น้อย

“บนภูเขาเยอะแยะแมลงเยอะ ข้าไม่ไปก็แล้วกัน ข้าจะอยู่ที่นี้กับท่านย่า” ซ่งเจียหิงขยับไปข้างกายสูยหนีผู้เฒ่ากัวพลางพูดอดอ้อน

กัวเซียวกำลังกินแตงโม ได้ยินเสียงหวานชื่นของนาง ขนตายาวของเขาพลันขยับเขยื้อน เพียงแต่ไม่ได้เซิดขึ้นมา

“เจ้านะอดอ้อน ไม่ได้ เจ้าต้องไป พวกพี่ชายเดินเร็ว พวกเราสองคนไปด้วยกัน” อวินฟางร้องเรียก

ซ่งเจียหิงยังอยากปฏิเสธ ทว่าสูยหนีผู้เฒ่ากัวตบมือน้อยๆ ของนางแผ่วเบา กล่าวอย่างเอ็นดูว่า “อันอันไปเถิด ย่ามีน้ำค้ำดอกไม้อัลยู่ ให้เจ้าทาบนร่างกายได้”

ฝ่าฝืนก็ชวนนางอย่างกระตือรือร้น ซ่งเจียหิงยากที่จะปฏิเสธ น้ำใจ จึงไม่กล้าบอกปัดอีกต่อไป ทุกคนนัดกันว่าพรุ่งนี้กินมื้อเช้าเสร็จก็จะออกเดินทาง

เช้าวันรุ่งขึ้น ซ่งเจียหิงเปลี่ยนมาสวมเสื้อคลุมยาวแขนแคบสีชมพูอ่อน ท่อนล่างสวมกระโปรงยาวสีขาวยักไ้เปลี่ยนสวาท ก่อนออกไปข้างนอกก็ตั้งใจทาน้ำค้ำดอกไม้อัลยู่ที่สูยหนีผู้เฒ่ากัวมอบให้บนลำคอและบนมือ

ตอนพาซวงเออร์มาถึงเรือนด้านหน้า กัวเซียวและคนอื่นๆ มากัน

ครบแล้ว ซ่งเจียหึงมองอวีนฟาง พูดอย่างแปลกใจว่า “เจียวหรงเล่า”

เจียวหรงคือสาวใช้รุ่นใหญ่ของอวีนฟาง มาจวนพักร้อนครั้งนี้ สองพี่น้องพาเพียงสาวใช้รุ่นใหญ่มาด้วยเท่านั้น คนที่เหลือล้วนเป็น บ่าวรับใช้

อวีนฟางพูดอย่างไม่ค่อยใส่ใจว่า “นางปวดท้อง ไม่เป็นไร พวกเราไปเที่ยวบนภูเขา ไม่ต้องให้นางรับใช้อันใด พาไปด้วยก็เป็นภาระ”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ ชวงเอ๋อร์พลันรู้สึกอึดอัดนิดหน่อย

“ไปเถิด” ก้าวเซียวพูดเสียงดัง ซ่งเจียหึงมองไปโดยสำนึก เห็น ก้าวเซียวในวินาทีนั้นสวมชุดแพรสีขาวซึ่งน้อยครั้งจะแต่ง ขบให้เขาหน้าตาดู มงกุฎหยก หัวร่างมีเสน่ห์กว่ายามปกติมากทีเดียว แต่ซ่งเจียหึงสังเกต แวบเดียวก็เบนสายตากลับมา จังหวะของอวีนฟางไว้ ดัดสันใจว่าครั้งนี้ จะไม่ห่างจากอวีนฟางแม้แต่ก้าวเดียว

แต่เพิ่งเข้าเขตภูเขา แผนการของซ่งเจียหึงก็ถูกใครบางคนทำลาย ก้าวเซียวเสนอให้ทุกคนแบ่งเป็นสามกลุ่ม หนึ่งช่วยยามต่อมาค่อยมา รวมตัวกันใต้ต้นสนเก่าแก่บนยอดเขา ดูว่าผู้ใดล่าเหยื่อได้มากที่สุด

ซ่งเจียหึงใจเกร็งแน่น

“ได้สิๆ ข้ากับพี่ชายใหญ่อยู่กลุ่มเดียวกัน” อวีนฟางรีบวิ่งมาข้าง ก้าวเซียว พูดพลางกอดแขนของเขาไว้ พี่ชายใหญ่ต่อสู้เก่งที่สุด ต้อง ชนะแน่นอน

หัวใจที่เกร็งแน่นของซ่งเจียหึงผ่อนคลายลงในช่วงพริบตา

ก้าวผู้กล่าวขึ้นมาว่า “อันอันอยู่กลุ่มเดียวกับข้า” ระหว่างน้องสาว สองคน น้องสาวสี่เรียบร้อยรู้ความ ถ้าเป็นน้องสาวสามที่เสียงดังเอะอะ ไววาย เขายังกลัวว่านางจะทำให้เหยื่อตกใจจนหนีไปหมด

ก้าวไม่พอใจแล้ว ไม่อยากจับกลุ่มกับชวงเอ๋อร์ที่เป็นสาวใช้ เสนอ ให้สามพี่น้องชายหายมือคว่ำหางายก่อน ผู้ชนะอยู่กลุ่มเดียวกับซ่งเจียหึง

อีกสองคนแข่งหิน กรรไกร ผ้า ผู้ใดชนะอยู่กลุ่มเดียวกับอวินฟาง คนที่เหลือพาซวงเออร์ไปด้วย อวินฟางทำหน้ามึน ไม่พอใจเอ่ยว่า “พี่ชายสามหมายความว่าอย่างไร ข้ามีตรงไหนสัณ้องสาวสีไม่ได้กัน”

“เจ้าพูดเยอะ!” ก้าวชูหัวเราะฮาๆ พูดอย่างไม่รักษาน้ำใจเลยแม้แต่ น้อย “ข้านะไว้หน้าเจ้า มิฉะนั้นเจ้าคงอยู่หลังซวงเออร์”

อวินฟางโมโหจนไล่ตีเขา

“เอาเถิด รีบแบ่งกลุ่มรีบออกเดินทาง” ก้าวเขียวขวางอยู่หน้าก้าวชู ใช้สายตาดูปกติให้ก้าวผู้เข้ามา พี่ชายทั้งสามคนทลายมือคว่ำหงายกัน

ช่วงเจียหนึ่งจ้องมือของสามคนอย่างอกสั่นขวัญแขวน

สิ้นเสียง “ออก” ของก้าวชู มือสามคนยื่นออกมาพร้อมกัน ในนั้น มีเพียงฝ่ามือคนเดียวที่หงายขึ้น นั่นคือ...ก้าวเขียว

